

13. fejezet

SPIRITIZMUS – 3. RÉSZ

Modern előtörés – 3.

A démoni tanítások dacolnak Istennel a halál utáni állapot leírásában is.

Szánjunk most néhány percet a szellemközlések általános tematikájára. Nagy része ezeknek vagy teljes zagyvaság, vagy olyan közhely, amelyet épp eleget hallani a mi világunkban is. Amikor azonban tanítani akarnak, nézeteik gyakran meglepően emlékeztetnek bizonyos racionalista elméletekre. Gyakran adnak leírást a szellemek világáról és a halál utáni állapotról is.

Itt pedig ismét a lázadók saját megnyilatkozásait fedezzük fel, Isten ugyanis teljesen elzárta ezt a fajta tudást. A Biblia sosem bocsátkozik a köztes állapot részleteibe, nem szedi csokorba mindazt – mint a Korán –, ami csak tetszetős a buja földi érzékeknek, és tűzi ki jutalmul azok szeme elé, akik győznek; nem leplezi le a természetét annak, ami ránk a halál és a feltámadás között vár, sőt, amint azt máris bemutatjuk, kétséget kizáróan meg is indokolja a hallgatás okát. Annyit árul el, hogy pihenés, nyugalom és lelkünk Szerelmesének jelenléte vár ránk; csak annyit fed föl, hogy halálunk napján a Paradicsomban, az Úr gyönyörű kertjében találjuk magunkat, és a közvetlen információ itt véget ér.

Pálnak az Isten Paradicsomába való elragadtatásából levonható tanulságok.

Részletekbe ugyan sosem bocsátkozik, azt viszont leírja számunkra az Ige, milyen hatással volt mindez arra a – tudomásunk szerint – egyetlen emberre, aki betekintést nyerhetett a Krisztusban elhunytak helyzetébe, és teljes tudatossággal visszatérhetett a földre, ugyanakkor legalább részben megindokolja a további kinyilatkoztatás hiányát. Hiszen azoknak, akiket Urunk vagy az apostolok föltámasztottak a halálból, nincsen semmi mondanivalójuk számunkra, és mivel Isten akarata kezdettől fogva az volt, hogy tovább élhessenek abban a testben, melyet elhagytak, lehetséges, hogy szellemüket ezért az öntudatlanság állapotában tartotta. Vagy pedig, ha mégis egy ideig az eltávozottak lakhelyén tartózkodtak, áthatolhatatlan feledés borult rájuk, amikor visszatértek ebbe az életbe, és a nagy titok így továbbra is megmaradt.

Pál azonban ismert valamit belőle, hiszen élve ragadtatott el a harmadik égbe és a Paradicsomba (2Kor 12,1-7)¹. Kíváncsiságunk kielégítése helyett azonban azt mondja, hogy ezt lehetetlen is volna megtenni, hiszen kimondhatatlan szavakat hallott, melyet *embernek nem szabad (nem törvényes) elbeszélnie*. Kifejezetten tilos tehát ebben a témában kutakodnunk, de legalább arra következtethetünk, hogy amit Pál látott, az földöntúlián gyönyörű volt, tele olyan elragadó örömmel, amit most fel sem foghatunk. Hiszen, amikor visszatért a földre, annyira megragadta az, amit megtapasztalt; az eljövendő élet e röpke ízelítője annyira eloldozta e földi élethez fűződő kötelékeit, hogy képtelen lett volna további szolgálatra ezen a világon, ha Isten nem hozza le őt korábbi szintjére valamilyen fájdalmas nyomorúsággal, a testébe adott tövissel, a Sátán angyalával, hogy gyötörje. Nem valamilyen purgatóriumot látott tehát Pál – ahhoz nem kellett volna tövis a testébe, hogy megőrizze az

1 Nem biztos, hogy a Paradicsom és a harmadik ég ugyanazt a régiót jelöli, vagy hogy az előbbi a fenti világban lenne. Lásd a *Firstfruit and Harvest* c. könyvet. [G.H. Lang megjegyzése]

eufóriától valami olyan látvány után – hanem az ember felfogóképességét messze meghaladó szépség és öröm Paradicsomát.

Két indoka lehet annak, hogy az Ige megemlíti ezt a látomást. Először is, Pál megtapasztalása alapján bizonyosak lehetünk abban, hogy már most is, míg a testben vagyunk, megbecsülhetjük, és szívből örülhetünk annak – ha képesek lennénk látni és felfogni –, amit Isten tartogat a számunkra.

Másodszor, megtudhatjuk, miért kell meglepednünk egyelőre az általános ismeretekkel. Annak a gyönyörűségnek a teljes ismerete, mely hamarosan a miénk lesz, annyira lefoglalná a gondolatainkat, és annyira alkalmatlanná tenne minket a mindennapi feladataink ellátására, hogy Isten kénytelen lenne sokkal súlyosabb és fájdalmasabb nehézségekkel meglátogatni minket, mint ami jelenleg szükséges. Irgalmasságból tehát ezt a tudást visszatartja tőlünk. És a nagy Atya intézkedései közül melyikbe tudnánk mélyen beleásni magunkat anélkül, hogy föl ne fedeznénk, Ő valóban a szeretet?

De ezeket a közléseket, melyeket Isten megtagadott, és Pálon keresztül törvénybe ütközőnek jelentett ki, a démonok mindig készségesen megadták. Ezért – amennyiben a Bibliát a Mindenható Isten gondolatának kijelentéseként tekintjük –, újabb bizonyítékunk van arra, hogy a spiritiszták bölcsessége nem felülről való.

Példák a halál utáni állapotról szóló démoni tanításokra.

A tiltott tanítások rendszerint olyan démonoktól származnak, melyek elhunytak szellemeinek adják ki magukat, mondván, azt a megbízatást kapták, hogy leírják tapasztalataikat barátaiknak. Gyakran kezdik azzal, hogy elmesélik saját haláluk körülményeit, és feloldódásukat közvetlenül követő érzéseiket; de a boldogságot, melyben részük van, nem Krisztus engesztelő áldozatának, hanem kizárólag saját cselekedeteiknek és erényeiknek tudják be. A *Glimpses of a Brighter Land* [Bepillantás egy ragyogóbb országba] c. ihletett könyvben egy szellem a következőket adja elő úgy, mintha azt egy angyal mondta volna neki a testből való állítólagos kiszabadulása után:

„A szálak, melyek téged a törékeny agyaghoz kötöttek, könnyedén szétfoszlottak. Isten mindig is az elmédben lakott, hiszen még a földön élve őszintén kerested, hogy az Ő akarata és jótetszése szerint cselekedj, gyengéden egy pohár hús vizet adtál a szomjazónak, és bekötötted a betegek sebeit, boldogan öntöttél balzsamot és olajat az aggodalmas szívekre, és most learatod jutalmadat. Olyan boldogság vár rád, amelyenről soha még csak nem is álmodtál. Tiszta, mint a lilium, ilyen lesz a te szellem-neved. Igazgyöngy a szellem-elmédhez illő jelkép.”

A levegőég világának leírásai meseszerű tájakról, buja növényzetről, díszes templomokról, és impozáns lakóházakról szólnak, olyanok, mintha De Quincey vagy az Ezeregyéjszaka leírásait olvasnánk. A lakók alakjai a legtisztább fehér vagy a legragyogóbb színekben pompázó, drágakövekkel díszített övvel átfogott, bő ruhákban lebegnek, fejükön dicsőséges koronákkal; és gyakran folynak olyan beszélgetések, amelyekben néha nevezetes halottak² szellemei is feltűnnek. A *Glimpses of a Brighter Land*-ből származó alábbi leírás gyakorta leírt jelenetre ad példát:

„Itt újabb társakra találtam, kik kedvesen invitáltak egy még nagyobb udvarházba és annak kertjébe. A virágok még ragyogóbbak, illatuk még édesebb, a fák és a bokrok még dúsabban zöldellők. A ház, melyben most laktam, tágas volt, és ott fogadhattam és szórakoztathattam a barátaimat.

2 Elismerik ugyanakkor, hogy az alacsonyabb rendű szellemek gyakran adják ki magukat híres embereknek, hogy közléseiknek nagyobb súlyt adjanak.

Gyakran összejártunk, és kellemes eszmecserébe bocsátkoztunk, hogy megtanítsuk egymást arra a tudásra, melyet külön-külön elsajátítottunk. Néha az egyik őrangyalunk bölcsesség-ünnepre hívott meg minket. Akkor egy nagy és tágas templomban gyűltünk össze, melynek falai tiszta és átlátszó kristályból voltak, ami a mennyei bölcsességet és igazságot jelképezte, kupolája pedig tiszta arany, ahogy tartópillérei is. A kövezet karmazsinszínnel mintázott hófehér volt. Üléseink az épület körül helyezkedtek el. Középen kissé kiemelt dobogó állott, amelyen tanítóink foglaltak helyet, amikor tudást adtak át nekünk. Mindig, amikor beszéltek, fény játszott fölöttük és körülöttük. Rózsaszín felhők töltötték meg a teret, és mintha lángoló betűkkel írták volna őket, időről időre az isteni szeretet és bölcsesség szavai jelentek meg az épület körül.”

A *Heaven Opened* [Megnyílt menny] c. ismert pamflet állítólagosan a szerző családjának fiatalon, néhány esetben csecsemőkorban elhunyt tagjaitól származó üzeneteket tartalmaz. Ezekben leírják új létformájukat, és a gyermekek területét a szellemek országában. Egyikőjük, egy tizenhat éves leány halála után azonnal „virágos lényegű hintón” találta magát, és „egy csodálatos ló, homlokán ragyogó csillaggal” termett előtte, mondván, körülvezeti őt a környező kerteken. A kicsiny szellemek a virágokon ültek, „a nagy, okos szellemek” alkották a virágokból álló sokféle hintót és kocsit, és a kicsinyeket ezekben hordozták. Amikor pedig légmozgás volt, a virágok énekeltek, a kismadarak pedig a szellemek imádságait a szárnyukon hordozták. Egy nagynéninek a leírás szerint számos udvarháza volt, az egyik Sion városában, a másik egy csodálatos vidéki üdülőhelyen, és így tovább.

E gyermekeket megszemélyesítő démonok azt szorgalmazzák, hogy mindig hús-vér testben lévő barátaik jelenlétében lehessenek, mondván, ők földi barátaik természetes tanácsadói és védelmezői. Következésképpen persze óriási befolyásra tesznek szert – azok pedig, akik ezt elérték, nem fogják elmulasztani, hogy teljes mértékben ki is használják hatalmukat.

A spiritizmus azt tanítja, hogy még ha el is hanyagolják az emberek az üdvösségüket ebben az életben, az eljövendő életben helyrehozhatják ezt a hibát.

De semmiképp nem ezek a gyermekinek tűnő dolgok jelentik a legsúlyosabb démoni megtévesztést. Ugyanis a Bibliának azt a tanítását, hogy most van az alkalmas idő, és most van az üdvösségünk egyedüli napja, teljes mértékben elvetik ezek a hamis hírnökök. Teljes mértékben visszautasítják Urunk figyelmeztetését, hogy az ember sorsa már a közties állapotban is fixen eldőlt, és hogy valaki vagy Isten Paradicsomában várja az igazak feltámadását, vagy az elveszettek börtönében a nagy fehér trón előtti ítéletet. A démonok eltávolítják az Úrnak e rettentését, ami pedig a bölcsesség kezdete volt oly sokak számára, és a hét szféráról szóló régi, babilóniai tanítással helyettesítik. De mivel szívesebben engedjük, hogy a spiritiszták maguk fejsék ki hitvallásukat, kapcsolódjunk be ezen a ponton Miss Houghton elbeszélésébe.

„A szellemek különböző régiókban laknak. A boldogtalan szellemek a sötétség és a nyomorúság olyan helyein, amelyeket az emberi képzelet felfogni sem tud. Addig ott maradnak, míg a bűnök miatti bűnbánat ébredni nem kezd bennük; ekkor világosságot kívánnak, amit azonnal biztosítanak számukra, és az őket körülvevő sötétség oszladozni kezd. Ilyenkor a magasabb rendű szellemekre már oda tudak figyelni, amikor azok tanítással igyekeznek erősíteni a bűnbánó érzéseket; de sajnos a nyomorúságban élő társaik gyakran nem akarnak tanúi lenni annak a javulásnak, amelyben ők maguk nem hajlandók osztozni, és igyekeznek visszatartani őket a felfelé haladásban. Sok megpróbáltatásnak kell alávetniük magukat, miközben a különböző fokozatokon keresztül a következő szférába

emelkednek, mivel hét szféra, és mindegyikben hét fokozat van. (...) Azok a szellemek, akik még mindig az alacsonyabb szférákban maradnak, csak csekély mozgási képességgel rendelkeznek, de a magasabb szférákban a végtelen térben utazhatnak, a határokat pedig csak a saját előrehaladásuk szabja meg; mert ahogyan a különböző szférák különböző fokozatain való előrehaladásuk során a boldogság egyre növekvő érzése által egyre éteribbé válnak, úgy emelkedhetnek egyre finomabb régiókba, hogy egyre közelebb kerüljenek magának a mennyországnak a tökéletes fényéhez. Minden egyes szellemet sugárzó fény vesz körül, amely aszerint, hogy milyen szférát értek el, több vagy kevesebb fényességgel ragyog. Ez a ragyogás minden egyes szférában adott színárnyalatú, fokozatosan növekszik, és minden egyes fokozatban némileg megváltozik a formája. A két alsóbb szférán lévő szellemeknek nincs ragyogásuk, az egyetlen különbség a feketeség kisebb-nagyobb mértékében van. A harmadik és negyedik fokon aligha nevezhető annak, de mindenképpen egyfajta fény: így a harmadik fokon barna, fokozatosan világosabbá váló, a negyedik fokon pedig szürke. Az ötödikben a remény zöld árnyalatát látjuk, a hatodikban ibolyaszínt; a hetedik bejáratánál pedig ragyogó kék fényt, amely fokozatosan élénk szivárványos árnyalatokat vesz fel, amelyek aztán olyan élénk világosságba mennek át, hogy alig látszanak különálló színek, annyira dicsőségesen keveredik minden.”

A magasabb szférák lakóiként megjelenő szellemek számos közlésben elmondják, hogy leereszkedtek az alsóbb szférákba, hogy felébredjék és segítsék a bűnbánatra jutni nem akaró megátalkodottakat. Az általuk hirdetett evangélium azonban nem az Úr Jézus evangéliuma, hanem, amint azt olvastuk, csupán a bűnösöknek szóló figyelmeztetésekből áll, hogy tartsanak bűnbánatot, tekintsenek Istenre, amely esetben Isten magához vonzza őket, és tegyenek meg mindent, amit tudnak a körülöttük élőkért. Soha nem találkoztunk egyetlen esettel sem, amikor egy szellem azzal az örömhírral lépett volna be az alsóbb szférákba: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz”.

M.A. Oxon kísérszellemeinek közlése.

Épp ellenkezőleg, a spiritisztáknál, akárcsak a teozófusoknál és a buddhistáknál, a bűnt csakis személyes szenvedéssel lehet jóvátenni, és ezt a dogmát gyakran olyan vehemenciával hangoztatják, amilyen azoknak a bukott lényeknek a vakmerő irigységéből és haragjából kitelik, akiknek a természetét az Úr nem vette Magára, és akiknek a tanúságtételét nem fogadta el. „A bűnt egyedül bűnbánattal és vezekléssel lehet orvosolni – jelentette ki a médium, M.A. Oxon kísérszelleme –, amelyet személyesen, fájdalommal és szégyenben kell elvégezni, nem pedig kegyelemért való gyáva könyörgéssel, és olyan kijelentések színlelt elfogadásával, amelyeknek borzadályt kellene kiváltaniuk.”³

3 *Spirit Teachings* [Szellemtanítások], 78. o. Két másik példáját is bemutatjuk ennek a fajta tanításnak. Egy furcsa okkultista elbeszélésben, amelynek címe *Ghost Land* [Szellemek földje] (p. 43), egy gyilkos „repkedő lelkét” faggatják, aki a következőket meséli el: „Láttam ott régi lelkészem, Michael H. még élő és ragyogóan dicső lelkét is, aki komolyan és szomorúan közölte velem, hogy nagy és jóvátehetetlen bűnt követtem el; hogy minden bűn megbocsáthatatlan, és csak személyes, nem pedig helyettesítő engeszteléssel lehet eltörölni, *ahogyan ő azt tévesen tanította, amíg a földön volt*; hogy az engesztelés egyetlen eszköze a szenvedés, mégpedig olyan, ami szörnyű bűnömhöz hasonló, vagy azzal kapcsolatos módon történik.”

Mrs. Hardinge Britten pedig *Nineteenth Century Miracles* [Tizenkilencedik századi csodák] című könyvében idéz egy különös történetet, amelyben ugyanez a tan szerepel, és amelynek elbeszélője így kiált fel: „Nagy ég! Ha ez valóban igaz képet ad a túlvilági életről, nem kellene-e félnünk a rossz cselekedetektől! De mindeneelőtt, micsoda gonosz és lélekromboló téveszme volt az a templomi színjáték, hogy az üdvösségre helyettes engesztelés révén lehet eljutni!” (1909. májusában a dél-indiai Ootacamund városában a kojambuttúri ügyész, brahmin jogtudós ugyanezt a tant fejtette ki előttem napjaink hinduizmusáról beszélve, és ugyanazt mondta vele kapcsolatban, mint Mrs. Britten a

Hálát adunk a minden vigasztalás Istenének, hogy nem nézi le az irgalomért való könyörgést, és nem veti meg az alázatos és megtört szívet. Ha pedig meghalljuk a Császár⁴ őszinte beismerését, hogy az általa hirdetett hírvivők, vagy messiások nem kímélnék a bűnöst, hanem „ráeresztenék a korbácsot” (*Spirit Teachings*, 159. old.), kibeszélhetetlen hálára indít minket, hogy volt, Aki Magára vette a büntetést, hogy nekünk békességünk legyen, és elviselte a borzalmas sebeket, hogy mi meggyógyulhassunk.

Ami a „színlelt elfogadást” illeti, ez ismert hazug retorikai fogás, amikor hamis képet fabrikálnak, hogy azután arra jól lecsapva éri el a kívánt hatást. De a mi Szentírásunk sehol nem ígér üdvösséget annak, aki csak színleli a Krisztusba vetett hitet. Épp ellenkezőleg, kijelenti, hogy a képmutató reménysége elvész, és gondot fordít arra, hogy rámutasson, habár bizonytalán egyedül hit által menekülünk meg, de ez a hit nem lehet meg bennünk, ha nem mutatkozik meg tetteink által.

A spiritizmus tendenciája, hogy a pápizmussal keveredjen, és magába szívjon minden más hamis vallást és filozófiát.

Az evangélium helyett ugyanakkor bugyuta meséket találunk arról, hogy a bűnbánó léleknek fények jelentek meg, melyek fokozatosan a kereszt alakját vették föl, a tanító angyalok pedig gyakran kezükben lángoló kereszttel láthatók. Fentebb már utaltunk a *Heaven Opened* c. pamfletre, ebben a közlések némelyikében itt-ott megjelenik a kereszt, melyhez a szerző a következő megjegyzést fűzi: „Szellemszerzőim szerint az üzenetekben szereplő kereszt az üzenet igazságának és az adott szellem szentségének a jele. Gonosz szellem nem tudja megadni a kereszt jelét.” Ez az utolsó mondat valóban fontos információt tartalmaz, csak hogy nehéz lenne a világtörténelemmel összeegyeztetni.

A kereszt jelképeként használata azonban azt jelzi – és sok ilyen jel van –, hogy az új hit a katolicizmussal való összeolvadásra törekszik. Az Olvasó is minden bizonnyal észrevette, hogy a hét szféráról szóló tanítás szinte teljesen azonos a tisztítóútról szólóval. És mivel a spiritizmus csupán az újjáéledése annak a behatásnak, mely először a pogányságot hozta létre, a pedig pápizmus nem más, mint pogányság megváltozott néven, a kereszténység fátyolával leplezve⁵, valószínűnek tűnik, hogy e két rendszer összeolvadásának hamarosan nem lesz komoly akadály.

A spiritizmusnak a pozitivizmus módszerével való megdöbbenő egyezését már korábban megjegyeztük, lényeges pontjait illetően pedig más hitekkel sem ütközik szembetűnően, különösen a buddhizmussal. Úgy tűnik, végső soron az utat készíti elő azon egyetemes vallás számára, melyet egyes újságjainkban és folyóiratainkban már fölvetettek. Hogy híveinek éppen ez a célja, azt láthatjuk abból a listából, melyben Mr. Herbert Noyes a spiritizmus küldetésének pontjait sorolja fel, s ezek közül a tizenhetedik a következő: „Kiszűrni az igazság búzáját a teológia pelyvéjé közt, tévedéseik kiküszöbölésével kibékíteni az ellentétes hitvallásokat, és nyilvánvalóvá tenni azokat a szellemi igazságokat, amelyek a világ összes vallási hitrendszerének alapjául szolgálnak.”

Példa arra, hogy a spiritizmus milyen módszerrel ássa alá mindazt, ami nézeteivel ellenkezik más hitvallásokban.

legutóbbi idézetben. Azt feleltem, hogy a szendvedéstől való félelemnek nem sikerült honfitársait megőriznie az erényes úton, de Istennek a Golgotán kinyilvánított szeretete képes erre [G.H. Lang megjegyzése.]

4 Ezen a néven mutatkozott be a kommunikáló démon.

5 Lásd: *Mystery, Babylon the Great* c. könyvet ugyanettől a szerzőtől (G. H. Lang megj.)

Mr. Wallace értekezésének figyelemreméltó szakasza hatásosan ábrázolja azt a pusztító erőt, melyet a spiritizmus más hitrendszerekre már most gyakorol, és amellyel a különböző vallásokat arra a halott szintre szállítja le, mely ahhoz szükséges, hogy a nagy hitehagyás mindenfajta rivális nélkül telepedhessen rá a kereszténységre és a világra.

„A médiumok szinte mindannyian a jól ismert, hagyományos vallások valamelyikében nevelkedtek. Hogyan lehetséges tehát, hogy a mennyről alkotott szokásos elképzelések soha nem igazolódnak rajtuk keresztül? Az általam olvasott spirituális irodalom több tucatnyi kötetében és röpiratában nem találtam olyat, amelyben egy szellem »szárnyas angyalokat«, »arany hárfákat« vagy »Isten trónját« írta volna le – amelyekről a legalázatosabb keresztény is hiszi, hogy ezekhez kerül, ha egyáltalán a mennybe jut. Nincs szembeötlőbb és gyökeresebb ellentét a legkülönbélebb vallási hitelvek és az ezekben nevelkedő médiumok által a jövőbeli életről közvetített tanok között; nincs csodálatosabb dolog az emberi elme történetében, mint hogy akár Amerika legeldugottabb vidékein, akár Anglia vidéki városaiban a tanulatlan férfiak és nők, akik szinte mind a mennyről és a pokolról alkotott hagyományos elképzeléseken nevelkedtek, abban a pillanatban, amikor a médiumitás különös ereje megragadja őket, olyan tanításokat adnak át e témában, amelyek inkább filozófiai, mint vallási jellegűek, és amelyek teljesen eltérnek attól, ami oly mélyen beléjük ivódott. És ezt az állítást nem befolyásolja, hogy a közlések állításuk szerint katolikus vagy protestáns, mohamedán vagy hindu szellemektől származnak. Mert bár az ilyen közléseknek megvannak a maguk különleges dogmái és tanai, azokat tényeket igazolják, amelyek a szellemi tanokkal egyeznek, ugyanakkor ellentmondanak azoknak az elméleteknek, amelyeket a különböző vallású szellemek hitrendszere tanít. A római katolikus szellem például nem írja le magát sem a purgatóriumban, sem a mennyben, sem a pokolban; az evangéliumi disszenter, aki abban a szilárd meggyőződésben halt meg, hogy biztosan »Jézushoz megy«, soha nem írja le magát úgy, mint aki Krisztussal van, vagy mint aki valaha is látta volna Őt, és így tovább. Semmi sem gyakoribb, mint az, hogy a vallásos emberek a szeánszokon Istenről és Krisztusról tesznek föl kérdéseket. Válaszként pedig sohasem kapnak többet, mint véleményeket, vagy gyakrabban azt a kijelentést, hogy ők, a szellemek, nem rendelkeznek több tényleges tudással ezekről a témákról, mint amennyivel a földön rendelkeztek.”

Nyilvánvaló a fenti idézet általános tendenciája. A részleteket illetően pedig megjegyezhetjük, hogy a démonoktól éppen megszállt emberek véleményének megváltozása semmiképp sem csodálatos, a feltételezhető ok pedig teljesen elégséges a hatás megmagyarázásához. Látva pedig, hogy a médiumokat jól szervezett szellembandák befolyásolják a Sátán birodalmából – melyben ugyan nincs szeretet, de az egység nem hiányzik –, joggal számíthatunk arra, hogy mindannyiuk tanítása ugyanabba az irányba fog mutatni.

Az pedig, hogy a démonok magukat protestánsnak, pápistának, mohamedánnak, hindunak és egyebeknek állítják be, pusztán annyit bizonyít, hogy nem a jezsuiták rendje az egyedüli társaság, mely a saját hitelvei terjesztése érdekében hasznosnak találja másokéit vallani. Hogy egyik kommunikáló szellem sem beszél arról, hogy Isten trónjának közelében lenne, egyáltalán nem meglepő a számunkra; Krisztussal kapcsolatban ugyanakkor a Mr. Wallace által lefektetett szabály alól számos kivételt találunk. A *Heaven Opened*-ben szerepel például egy leírás Krisztusról, úgy ábrázolják, mint aki éppen a csecsemőszellemeket gondozza!

Végül pedig, ha a démonok csak véleményt tudnak mondani, illetve kénytelenek megvallani, hogy nem tudnak többet mint mi, akkor mi értelme időt vesztegetni a velük való kommunikációra? Ha erre az a válasz, hogy más kérdésekben rendelkeznek információval, és csak abban vannak hiányosságai, ami Istent és az emberiség megváltását illeti, mi azt feleljük, számunkra több mint gyanúsak azok, akik hiábavaló filozófiákra cserélik az Ige határozott állításait és a Krisztus vére által megvásárolt dicsőséges és ingyenes üdvösséget.

A spiritizmusról szóló általános megjegyzések összefoglalása.

Most be kell fejeznünk a démoni tanítások általános témájával kapcsolatos észrevételeinket. Úgy véljük, a fenti idézetek megfelelőképpen bemutatják a spiritizmus tanainak fejlődését. A helyszűke miatt kénytelenek voltunk kihagyni sok más olyan pontot, melyek bemutatják, milyen éles ellentétben áll mindez a Szentírással; az elmondottak azonban elegendők ahhoz, hogy a legelővigyázatlanabb keresztényt is óvatossá tegyék; hogy megmutassák, a hittől való nagy elszakadás már elkezdődhetett; hogy a megtévesztő szellemek már megkezdhatték a hitetés végső küldetését.

A hitehagyás két, külön kiemelt tanítása. A bizonyos ételektől való tartózkodás.

Az utolsó hitehagyás két kiemelkedő vonása azonban a házasság tiltása és bizonyos ételektől való tartózkodás parancsa (hogy milyen ételekről van itt szó, nem közli velünk az Ige).

Ismeretes, hogy e tiltások közül az utóbbi, amennyiben a húsról van szó, és amelynek kerülése minden korszakban az erőteljes médiumi erő elengedhetetlen feltétele volt, magától értetődően törvényszerű lesz azok körében, akik sok közvetlen kommunikációt kívánnak folytatni démonokkal. Nem is lehetetlen, hogy Isten talán éppen azért adott engedélyt a húsevésre közvetlenül az angyalok bűne után, hogy az ember kevésbé legyen képes a természetfeletti lényekkel való tudatos és értelmes érintkezésre, és következésképpen kevésbé legyen kitéve gonoszságainak. Ha pedig ez így van, akkor könnyen érthető a démonok azon vágya, hogy ezt megszüntessék.⁶

Bármilyen is legyen azonban az indok, a végső hitehagyás e megjövendőlt jele egyértelműen megnyilvánul a spiritiszták között; amint pedig azt a következő fejezetben látni fogjuk, a teozófiának már egyenesen az egyik alaptörvényét képezi. Az *Oahspe, the New Bible* [Oahspe, az új Biblia] legelső oldalán a következőket olvassuk:

„De a Fenevad azt mondta: Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békét küldjek a földre; nem azért jöttem, hogy békét küldjek, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy az embert az apja ellen fordítsam, és a leányt az anyja ellen. Bármit találsz enni, legyen az hal vagy hús, eszel belőle, nem gondolva a holnapra. És az ember halat és húst evett, húsevő lett, és sötétség szállt reá, és nem hallotta többé Jahve hangját, és nem hitt Benne. Ez volt az ötödik korszak.”

Aligha szükséges megjegyzést fűznünk ehhez a káromló szöveghez. Az Olvasó észreveheti, miként fordítja el Urunk két mondását, a nekik tulajdonított eredetet, valamint azt, ahogyan a Noéval kötött szövetséget lejáratja.

Néhány oldallal később megtudjuk, hogy az ember szelleme az első mennyben foglal helyet, „étrendje és kívánságai és viselkedése szerint” (*Oahspe*, 7. old.). A *Book of Judgment*-ben [Ítélet

⁶ Az *Oahspe, the New Bible* következő szakasza igazolni látszik ezt a nézetet: „Bizony mondom néktek, nem töltöttétek be az első törvényt, azaz, hogy megtisztítsátok saját anyagi testeteket. Amiért megtöltöttétek magatokat húselellel, szent angyalaim nem közelíthetnek hozzátok” (*Book of Judgment* [Az ítélet könyve], XVIII. II.). A szöveggörnyezetből kiderül, hogy itt valóban állati húsról van szó.

könyve] pedig a következő versek találhatóak: „Minden ember vallja, hogy vágyik a feltámadásra; magasztos mennyei szférákba kívánnak felemelkedni. Sokan azonban még csak nem is törekednek arra, hogy felemelkedjenek. Azt mondja az ilyen: A legmagasztosabb dolog nem enni semminek a húsát, ami élőknek teremtett. Ugyanazzal a lendülettel pedig szépen hússal tömi meg hasát” (*Oahspe*, 784. old.).

Az utóbbi néhány évben azonban a hústól való tartózkodás újabb indoka is előtérbe került. Az eleinte csak a fizikai (anyagi) evolúcióra szorító elméleteket a lélekre is alkalmazták, ennek következtében terjedt el a lélekvándorlás tana az intellektuálisabb spiritiszták körében. A buddhizmust és a nyugati gondolkodást elválasztó hatalmas gátat ezzel félresöpörték, és taszítóná vált minden olyan étel, amelynek előállításához életet kellett föláldozni. Hiszen kicsoda falná föl egy olyan létezőnek a testét, aki talán a sors rendeléséből nemsokára a saját gyermeke lesz? Vagy ki fosztaná meg testétől erőszakkal egy bűnös és fejlődésében visszalépni kényszerült őse szellemét?

Figuier transzmigrációs (lélekvándorlásos) elmélete.

Ez a tanítás azonban inkább a teozófiához tartozik, ezért elhalasztjuk a vizsgálatát, és csupán Figuier *Day after Death* [A halál utáni nap] c. könyvéből illesztünk be egy szakaszt, amelyet az olvasó összehasonlíthat a részletesebb okkultista elmélettel, amelyet a későbbiekben ismertetünk.

„Gondoljunk csak a napban lakozó lelkek ragyogására, amelyek napsugarakban szállnak le a Földre. A növények a fénynek köszönhetik létüket, és a fény hozza létre az érzőképesseggel bíró vegetációs életet. A növények, miután a napból megkapták ezt az érző csírákat, a szintén a napból származó hó segítségével továbbítják azt az állatoknak. Gondoljunk csak az állatok mellkasába helyezett lélekcsírára, amely fejlődik, fokozatosan tökéletesedik, egyik állatról a másikra, és azzal végződik, hogy emberi formában testesül meg. Gondoljunk most tehát az embert követő emberfeletti lényre, amely az éter hatalmas síkságaira szökik fel, és megkezdi a számtalan lélekvándorlás sorozatát, amely egyik lépésről a másikra haladva a szellemi tökéletesség fokának csúcsára vezet, ahonnan minden anyagi szubsztanciát kiiktattak, és ahol az így lényének legtisztább fokára emelkedett lélek behatol a boldogság, valamint az értelmi és erkölcsi erő legfőbb lakhelyére, a napba. Ilyen lehet ez a végtelen kör, ilyen lehet ez a szakadatlan lánc, amely a természetben minden lényt összeköt, és a látható világtól a láthatatlan világig tart.”

Folytatása következik.